

ርዕስ አንቀጽ

“ዐባይ አንተ ያየኸኝ ከደረሰኝ፤ እኔ ያየውህ ከጉልበት”!

መድሃኒት ገና ያልተገኘለት፤ እንዲያውም የወደፊት ግኝቱ ጭራሽ 'በዚህን ወይም በዚያን ጊዜ' ይሆናል ተብሎ የማይተነበይለትና ለሰው ልጅ ቀላፊ በሽታ ከሆኑት ጠንቆች አንዱ፤ ማንኛውንም ዓይነት ወይም የትእቢት እብጠት ነው። የዚህ ደዌ ክፉነቱ ደግሞ፤ እየመረጠ የሚቀስፈው ቢሰነብቱ ለሕዝብና ለሀገር ከፍተኛ አስተዋጽኦ ሊያደርጉ ይችላሉ ተብሎ የሚገመቱትን ዐይን ወጊዎች መሆኑ ነው። ደዌው ለአቅመ አዳምና አቅመ ሄዋን የደረሰ፤ ከጉብል እስከ አዛውንት የሚጠናወት ሲሆን፤ ይህ በሽታ የሚጀምራቸው ሰዎች ከሚለዩባቸው ምልክቶች አንዱ፤ በሕዝብ ፊት ለሕዝብ “ቆመው” ሰው እየመረጡ ማስጣትና ማንንላል ይጀምራሉ፤ ማበጠር የቻሏቸውን ጥቂት ሰሎዎች 'ጥሩ' ሲሉ፤ ተንጓሎ አልለይ ያላቸውን እምቅ ፍሬ ደግሞ 'ግርድ' ብለው ይበትናሉ። ይሁን እንጂ ያ የናቁትና የደፉት ደቃቅ ምልክት ፍሬ፤ በበተነበት ለም መሬት ላይ ከመቅጽበት ቱግ ብሎ በመብቀል፤ መሬት ውስጥ በተቀበሩ ህልው ሥሮቹ መጋቢት ለምልሞ ያብባል። የቡቃያው ሥር ቅጠልም ለመርዘኞች ፍቱን መድሃኒት ስለሚሆን፤ በቀመሱት ቁጥር በቁማቸው ሰርክቶ ይገድላቸዋል። በዚህም አሟሟታቸው የከፋ ይሆናል።

ይህ የምርጫ ተላላፊ በሽታ እንዴት እንዴት ያሉ ቀናዊያንን እየነደፈ በሚያናውዝበት ወቅት፤ የህሙማኑ የቅርብ ወዳጆች በሽተኞቹ ብዙሃኑን ሳይበክሉ በቶሎ እንዲወገዱ ቢተባበሩባቸው እንጂ፤ በሥርዓተ ቀብራቸው ላይ ቆመው ዘለላ እምባ እንኳ አያፈሱላቸውም። ይልቁንስ፤ በሽታው ከፍተኛ የሕዝብና የሀገር ሃላፊነትን ሊሸከሙ በሚችሉ ክቡራንና ክቡራት ላይ ተላላፊ ስለሆነ፤ ሽግራውን ሕዝብ ነቅቶ እንዲከላከልና ከልክፍተኞች እንዲርቅ አስቸኳይ ጥሪ ይቀርብለታል።

ጠባብነት የጎዳንን ያክል፤ ትምክህተኛ ግለሰቦችም፤ በግልም ሆነ በቡድን ደረጃ በየፖለቲካ ድርጅቶችና በህብረተሰቡ ውስጥ እያቆጠቁ፤ በስንት የጋራ ጥረትና መስዋእትነት የተጋመደውን የብዙሃን ታሪክ ለመበጠስ ክፉኛ ጥረዋል። ብዙ አገራዊ ጠባብነት፤ በተፈጥሮ ያልታደላቸውን ሃይልና ጥበብ ተክኑናል ብለው ስለሚገምቱ፤ የማይፈቀድላቸውን ለማድረግ በመሞከራቸው፤ የጎረሱትን ሳይውጡ እየታነቁ አልቀዋል። እነዚህ ግብዝ ወገኖች ምን ጊዜም ሊረዱት ያልቻሉት ጉዳይ ቢኖር “ብዙሃኑን ሁልጊዜ ማታለል አይቻለም” የተባለውን ሃቅ ነው።

ዛሬ የኢትዮጵያ ሕዝብ ከአፋኝ አምባገነናዊ ሥርዓት የዕለት ተዕለት ፖለቲካዊ ውርጅብኝ ጀርባ፤ በከፍተኛ የማህበራዊና ምጣኔ-ሃብታዊ ማጥ ውስጥ መገኘቱ አሌ የማይባል ገሃድ ነው። የሚገርመው ግን ለዚህ መጠነ ሰፊና ምስቅልቅሉ ለወጣ ችግር ምክንያቱና መሠረቱ ተፈጥሯዊና የዓለም አቀፍ ዘርፈ ብዙ ክስተት ጫና እንደሆነ አድርገው ሊያስረዱንና፤ በዚህም የችግራችንን መንስኤ ሥራ-መሠረት ምን ያህል እንደምናውቅ ሊገምቱን የሚሞክሩ መኖራቸው ነው። ይህን መሰሉን ኩመካ ይሳካልናል ብለው ለኢትዮጵያ ሕዝብ ሊያሳስቁ የሚጥሩት ደግሞ፤ ገዢዎቻችን ብቻ ሳይሆኑ አንዳንድ ሊያድሩ ያጎበኝቡና ለታማኝነታቸው ማጠየቂያ ጅራታቸውን የሚቆሉ ነውረኞች ጭምር ናቸው። በአጽመ አካሉ በመኖር የመከራ ገፈቱን እየቀመሰ ያለውን የኢትዮጵያ ሕዝብ፤ ማን ይህን ሁሉ መግት እንዳመጣበትና በላይ ላይ እንደሚከበት አያውቅም ብሎ መዛባትና የዕውቀት ባህሩን በጭልፋ መለካት፤ ሌላው የንቀት አባዜያቸው ነው። ለነገሩም፤ በአንዳንዶች ፊት ሰፊው ባላገሩ ሕዝባችን ገና ያልሰለጠነና እንደ ልብሱ አዳፋነት ግምቱም የደበዘዘ አድርገው ነው የሚቆጥሩት። በዚህም ግዙፍ ስህተት ይፈጽማሉ። ቢያውቁበት ግን ብዙሃኑ ባላገር ሕዝብ ዘመናዊ ትምህርት ከቀሰሙት ልጆቹ የሚሻው ነገር ቢኖር፤ በረጅሙ ጥንታዊ ታሪኩ ያካበተውን፤ ቢዝቁት የማያልቅ ተመክሮውንና ነጥሮ የሚያበራውን በራስ የመተማመን ባህርይውን - ግንስ በጭንቅላቱ ተደፍቶ አልቆምልህ ያለውንና የብዙ ሺህ ዘመናት ዳዴውን - በእግሩ አቁመው ፈጥኖ ሲራመድበት ማሳየቱ ላይ ነው። ጥቂት ተንሳፋፊዎች የብዙሃኑን ስም አንጠልጥለው አየር በአየር በመክነፍ፤ ልብሱ ከአደፈ፤ አነጋገሩ ከጎለደፈ በልጠነዋልና እንደፈለግነው ልንሠራው ይቻላል ብለው ስለሚኳሹ፤ ከሕዝብ ሥነ-ልቦናና ከሀገር ጋር፤ ውሃና ዘይት የሆነውን ትእቢታችሁን ፈትሹ ሊባሉ ይገባል።

መቻልን ካላዋቁነት፤ ትእግስትን ከፍርሃት የሚቆጥሩና፤ ጥበባቸው ከበልባሊት ምላሳቸው የሚነትብ ዘመናዊያን፤ በስሙ የሚሹጎረጎሩበትን ይህን የራሱ የሆነ ክህሎት ያለውን ሕዝባችን፤ አንጡራ ማህበራዊ አደረጃጀቱንና አመለካከቱን ከሁሉም በፊት ሊረዱለትና ሊያውቁት ይገባል። “ሰፊው ህዝብ” ብሎ ያልሰለጠነ ማለቱ፤ “ነጻ አውጭ” ነኝ ብሎ ነጻ ወጭውን አለማወቁ፤ እርባናው እውር-ድንብስ ሂደት ብቻ ሳይሆን መደምደሚያው ውድቅት ነው ሊሆን የሚችለው። በዘመናዊው ትምህርት ቤት ፊደል ቆጥረን ያለፍን ብዙዎቻችን፤ ጊዜና ሁኔታ አስገድዶን ተሰደን ስንኖር፤ በብዙው መልካችን ጉራማይሌ መሆናችን አይለጉት እጣ ፈንታችን ሆኖብን ሃፍረታችን መከናኖራችን እርግጥ ነው። ዳሩ ግን፤ ታሪክ ያለውን ሕዝባችን እንወክላለን ስንል፤ ስለሕዝቡና ስለሀገራቱም አርአያ እንሆናለን ብለን ስንሰለፍ፤ መጀመሪያ ከተጠናወተን ግላዊ ስሜትና ዝብርቅርቅ አባዜ ራሳችን ነጻ ማውጣትና ሕዝባችን በአግባቡ አውቀን ተረድተን፤ “ከነንፍጥ ልጋቱ” መቀበል ግዴታችን መሆኑን ማወቅ ፈቅደን ለምንቀበለው ሃላፊነት መሠረት ነው። ያለዚያ፤ ያልገመትናቸው ፍጡሮች “ያላወቁ አዋቂዎች” ብለው ይሳለቁብናል።